

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΕΟ ΝΤΥΒΙΚ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗΣ

Ο Νέστωρ Ρακαπλάν δεν είχε βέβαια περιουσία, μα είχε μερικές ακλόνητες αρχές. 'Επίσης είχε κι' ένα βαθύ-πλουτο θείο, του οποίου σεβόταν την μακροβιότητα, μολονότι ο θάνατός του, θα τον έκανε έναν από τους πιο ευτυχισμένους κληρονόμους. 'Ο Νέστωρ Ρακαπλάν, ο ανηψιός του, θα έκληρονομούσε ολόκληρη την περιουσία του.

Πρός το παρόν, ο Νέστωρ, ζούσε με άοριστες έλ'δες, σ' ένα πολύ απλό, φτωχικό θα λέγαμε, δωμάτιο στο έκτο πάτωμα μιάς πολυκατοικίας και είχε γειτόνισά του, μιά στεγνή γεροντοκόρη, τή δεσποινίδα Ευτέρπη Μιλλεράν, πού περίμενε τριάντα ολόκληρα χρόνια το βασιλόπουλο του παραμυθιού. 'Η δεσποινίς Ευτέρπη, από τις πρώτες ημέρες, με τις παράξενες ματιές της, του είχε προσφέρει την καρδιά της. 'Ο Νέστωρ όμως έκανε πως δεν καταλάβαινε. Και τότε, ο έρωσ της γεροντοκόρης μεταμορφώθηκε σ' ένα άσπονδο μίσος.

"Ετσι, από την έχθρα αυτή, ή κατάστασης μπερδεύονταν κάθε μέρα και περισσότερο. Μα ή αρχές του Ρακαπλάν, δεν του επέτρεπαν να θυμώσει με την γειτόνισά του. Μόλις τή συναντούσε στη σκάλα, τή χαιρετούσε μ' ευγένεια και παραμέριζε άμέσως για να τήν αφήσει να περάσει. "Αλλοτε πάλι προσφερόταν να τής σηκώσει το «πλεχτό» με τά ψώνια, μα ή δεσποινίς Μιλλεράν, αγέρωχη πάντα, μόλις καταδεχόταν να του απαντήσει. Του πετούσε μόνον κατάμουτρα ένα ξηρό «όχι!» 'Ο Νέστωρ Ρακαπλάν έκανε μιά υπόκλιση και δεν επέμενε. Είχε ήσυχη τή συνείδησί του, γιατί είχε όπωσδήποτε επιχειρήσει να κάνει ό,τι του επέβαλλαν ή αρχές του.

Τέλος από αυτή τή μονοτονία, ξέσπασε μιά μέρα το δράμα.

'Ο Νέστωρ Ρακαπλάν, με τον καινούργιο χρόνο, θέλησε ν' αλλάξει λιγάκι τή ζωή του και να ξεχάσει έστω και για λίγες ώρες τις αυστηρές και άδυσώπητες αρχές του. Είχε βαρεθή πια να σβύνη την κάθε μέρα, πού περνούσε, με μιά κόκκινη μολυβιά στο ήμερολόγιο του τοίχου. Τά χρόνια περνούσαν έτσι, άνοστα, ίδια πάντα, χωρίς καμμιά αλλαγή, και χωρίς καμμιά περιπέτεια. Κι' ο πλούσιος θείος, ο έφτάψυχος, τραβούσε αίσίως για να γιορτάσει την εκατονταετηρίδα του! 'Εκτός λοιπόν από αυτόν τον θείο πού καθόταν στα θάθη μιάς έπαρχίας, δεν είχε κανέναν άλλο συγγενή ο Νέστωρ. "Οσο για τους φίλους του, τους έβλεπε σπάνια, έδω κι' εκεί, γιατί κανείς τους δεν είχε τήν μεθοδικότητα και τήν τάξι πού είχε στη ζωή ο Νέστωρ Ρακαπλάν. Κι' έτσι, ζούσε πάντα μόνος, ολομόναχος...

"Ωστόσο τήν πρώτη Κυριακή του Νέου 'Ετους, θέλησε να τήν αφιερώσει στην παράδοσι. "Οπως ήταν συνήθεια, όλος ο κόσμος αυτήν τήν Κυριακή έκανε δώρα και ευχές.

'Ο Νέστωρ λοιπόν σηκώθηκε όπως πάντα στις 8 κι' επειδή εκείνη ή μέρα ήταν εξαιρετική, περιποιήθηκε μ' όση μπορούσε περισσότερη φιλαρέσκεια τον έαυτό του. "Επειτα, σαν να ήταν έτοιμος για κάποιο μεγάλο γλέντι, εκλείδωσε προσεχτικά τήν πόρτα του και με τήν όμπρέλλα στο χέρι κατέβηκε τή σκάλα. "Ηξερε πολύ καλά, εκτός αν είχε ξαφνικά χαλάσει ο κόσμος, ότι θα συναντούσε τήν γειτόνισά του στο δωδέκατο σκαλοπάτι. Κι' αλήθεια, τήν αντίκρινε. "Εκείνη, μόλις τον είδε έτσι στολισμένο, κίτρισε από το κακό της και δεν απάντησε στον χαιρετισμό του παρά μ' ένα σαρδώνιο σαρκασμό, γεμάτο μίσος και πικρία. "Εκείνος όστόσο, ευδιάθετος, εξακολούθησε να κατεβαίνει τή σκάλα, άποφεύγοντας τά δυσάρεστα έπεισόδια...

'Η δεσποινίς Ευτέρπη Μιλλεράν, βράζοντας από τή λύσσα της, έσκυψε πάνω από τά κάγκελλα και παρακολούθησε τήν καθοδό του με σκληρά μάτια πού καθρέφτιζαν τριάντα χρόνια χωρίς έρωτα.

* * *

Πόσες ώρες έλειπε ο Νέστωρ Ρακαπλάν όταν έκανε τήν εμφάνισί του το νέο πρόσωπο του δράματος; Ποιος ξέρει...

"Υστερ' από το μεσημέρι πάντως, ένας μικρόσωμος γέρος, ά-

νέθηκε γκρινιάζοντας τή σκάλα και στάθηκε λαχανιασμένος μπροστά στην πόρτα του Ρακαπλάν. Φαινόταν έπαρχιώτης.

Χτύπησε δυνατά τήν πόρτα, μα δεν του απάντησε κανείς. Ξαναχτύπησε. Τίποτε!... "Εκείνη τή στιγμή, ή δεσποινίς Μιλλεράν μισόνοιξε τήν πόρτα της, για να δη τί συνέβαινε... 'Ο γέρος έπαρχιώτης δεν τήν έφόβισε. "Επειτα, δεν θα έκινδύνευε ή υπόληψί της, αν του μιλούσε. Και τον ρώτησε ποιόν ζητούσε. 'Ο παράξενος γέρος τότε τής ειπε ποιός ήταν. Θεέ μου! "Ηταν ο βαθύπλουτος θείος του Νέστορος Ρακαπλάν. Περαιστικός από το Παρίσι, για κάτι δουλειές του, θέλησε να δη λιγάκι τον ανηψιό του. Μα τί είχε γίνει; Πού θρισκόταν τέτοια ώρα;

'Η δεσποινίς Μιλλεράν ξέσπασε πάλι, για δεύτερη φορά εκείνη τήν ήμέρα στο σαρκαστικό γέλιο της κι' έπειτά, με προσποιητή άφέλεια, ειπε στο θείο του Ρακαπλάν:

—"Αδίκως θα τον περιμένετε... 'Ο κύριος Νέστωρ Ρακαπλάν, όπως πάντα, έφυγε από το πρωί, για να πάη να γλεντήσει με τους φίλους του και με τις άπαραίτητες φίλες... "Ετσι κάνει πάντα! Είνε ένας ξενύχτης!... "Ενας άσωτος!...

'Ο έπαρχιώτης λίγο έλειψε να πάθη συγκοπή! 'Ο Νέστωρ; "Ενας άσωτος; "Ενας ξενύχτης; "Α, μ' αυτό ήταν τρομερό, άπιστευτο. Πώς τολμούσε ο ανηψιός του να ντροπιάζει έτσι το

όνομά του; "Ενας ξενύχτης! Αυτή ή λέξι άντηχούσε στ' αυτιά του έπαρχιώτη όπως ή λέξι «κακούργος», ή «δολοφόνος»!... "Ενας τέτοιος παληάνθρωπος λοιπόν ήταν ο ανηψιός του;

Κατακόκκινος σαν άστακός από τή λύσσα του έβγαλε από τήν τσέπη του ένα έπισκεπτήριο, έγραψε θιαστικά μερικές λέξεις, και το έδωσε στη δεσποινίδα Ευτέρπη Μιλλεράν.

— Σας παρακαλώ, τής ειπε, κάντε μου τή χάρι να το δώσετε στα χέρια του...

—Ευχαρίστως! του απάντησε κείνη μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο.

Και ο θείος του Νέστορος Ρακαπλάν, τή χαιρέτησε και κατέβηκε γκρινιάζοντας πάλι, τή σκάλα.

Το βράδυ, κατά τις έφτά ή ώρα, ο Νέστωρ Ρακαπλάν με ένα δίσκο γλυκά κι' ώραια άνθοδέσμη, άνέβηκε, χαρούμενος, τή

σκάλα και χτύπησε τήν πόρτα τής δεσποινίδος Ευτέρπης.

"Εκείνη του άνοιξε κι' άπόμεινε με άνοιχτο στόμα.

—Σας εύχομαι ό,τι έπιθυμείται... τής ειπε.

Και τής προσέφερε τά γλυκά και τήν άνθοδέσμη.

"Επειτα, δειλά, κοκκινίζοντας, έπρόσθεσε:

—Τολμώ να ζητήσω το χέρι σας;

"Η δεσποινίς Ευτέρπη Μιλλεράν στηρίχθηκε στην πόρτα για να μην πέσει. Είχε άπομείνει άναυδη!

Κστόπιν, όταν συνήλθε, έρριξε μιά παράξενη κραυγή κι' εκλείσε τήν πόρτα της κατάμουτρα στον Ρακαπλάν. "Εκείνος τά έχασε και γύρισε σαν χαζός στο δωμάτιό του. Μα τί είχε πάθει ή γεροντοκόρη; Μήπως είχε τρελλαθή;

"Άη τήν νύχτα έμεινε άύπνος, δίχως να μπορη να δώσει σε όλα αυτά μιά εξήγησι. "Επειτα, το πρωί, άποφασισμένος να μάθη τί είχε πάθει ή γεροντοκόρη, βγήκε από το δωμάτιό του και χτύπησε στην πόρτα της. Μα δεν άκουσε καμμιά απάντησι. Και τότε γύρισε το πόμολο και μπήκε μέσα.

Θεέ μου! Τί θέαμα ήταν εκείνο πού αντίκρυσε!

"Η δεσποινίς Ευτέρπη Μιλλεράν ήταν κρεμασμένη μ' ένα κορδόνι από το ταβάνι!

"Επάνω στο τραπέζι ήταν ένα σκισμένο φακελλάκι και δίπλα μιά κάρτα. "Ηταν ή κάρτα του θείου του. Κι' έγραφε αυτές μόνο τις λέξεις:

«Σε άποκλήρώνω!... Ρακαπλάν».

'Ο Νέστωρ, κατάπληκτος, στηρίχθηκε στο τραπέζι για να μην πέσει κάτω λιπόθυμος. Δεν καταλάβαινε τίποτε! Κι' ούτε ποτέ του θα μπορούσε να καταλάβη το δράμα τής γεροντοκόρης αν δεν πήγαινε να ζητήσει εξηγήσεις από τον θείο του. Και τότε, έμαθε όλην τήν αλήθεια...

ΖΕΟ ΝΤΥΒΙΚ

Η γεροντοκόρη έσκυψε πάνω από τή σκάλα...